

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1858-10-06)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1858-10-06)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 54. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000023.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vilh. Beck til J. Clausen.

Uby 6. Oktober 1858.

Vi ere igjen gode gamle Venner, hver med sine Svagheder, den ene ikke bedre end den anden, vi bedømme ikke hinanden, vi hjælpe hinanden. Tak min kjære, kjære Johannes! for disse Ord; det er saadan, det skal være, og det er saadanne Ord, saadanne Yttringer af et kjærligt Sind imod mig, som jeg samler paa med Begjærlighed i disse for mig saa tunge Tider, — uvenlige Yttringer har jeg faaet nok af i dette Aar, og jeg vil vel faa flere. — Jeg holder med Nøjagtighed Bog over mine Venner, — Uvenner har jeg nok af, — vel ikke mange, — men man behøver ikke mange for at have nok af dem.

Altsaa jeg har min gamle, min bedste Ven igjen, — jeg takker Gud derfor; — ere vi forenede i Troen paa hans Forsonings Død, saa maa vi ogsaa være forenede i Livet, — ikke dømmende hinanden, men hjælpende hinanden, som vi altid gjorde paa den smalle Himmelsti. Og kjære Johannes! jeg har ikke overvurderet din Indflydelse paa mig; jeg veed meget godt, at det Gode, der er kommet til mig, ikke er kommet fra s. 55 Dig, men fra Ham, der baade begynder og fuldkommer den gode Gjerning i os; — men jeg veed ogsaa, at han bruger Redskaber til sin Gjerning, og et saadant Redskab har Du i mange Stykker været. — Ere ikke selv de Mennesker, vi prædike for, saadanne Redskaber, uden at de selv vide det? Sandelig de vare det mange Gange i de stille Forsamlinger i Fjor Vinter; medens jeg stod for at bringe Naaden til dem, vendte Naaden tilbage til mig fra den hele Forsamling. Og har Du glemt de stille Timer, da vi saa ofte sad i Samtale med hinanden? Jeg har ikke glemt dem og skal aldrig glemme, hvor megen Sandheds Erkjendelse Frelseren lod mig tilflyde i disse stille Timer; og Erindringen herom er stærk nok for mit Vedkommende til at overvinde enhver Misforstaaelse og til at udfylde det Manglende i enhver ufuldkommen Glæde. Du siger enteneller —, ingen ublandet Glæde! Kjære Ven! Der er ingen ublandet Glæde paa denne Jord, forlange vi mere, blive vi skuffede; thi vi bære et slemt Blandingsgods inden i os. Selv naar vor Glæde er renest og heiligst, saa er der dog en dyb, uendelig dyb Vemod deri — —

Din hengivne
Vilh. Beck.